

MAJA GOLOB, PODJETNICA

Vsak dan si je treba vzeti čas zase

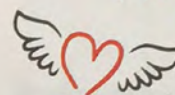
Knjiga *Ne čakaj na vikend*, ki je nastala izpod peresa Maje Golob, je posebno darilo za ženske.

BESEDILO: DANAJA LORENČIČ // FOTOGRAFIJA: MANCA BIRK IN OSEBNI ARHIV

»Dobro je občutek, ko s svojimi
dejavni navdušenješ druge,
da reč sanjajo, se učijo in
postajajo se boljša verzija sebe.«
Maja Grob

www.necakajnavikend.si * facebook.com/necakajnavikend * info@necakajnavikend.si

Ma je podjetnica, svetovalka za direktni marketing, prodajo in odnose s strankami, ki že 24 let spodbuja posameznike in podjetja, da prepoznajo svoje najboljše lastnosti in se s točke, na kateri v življenju trenutno so, premaknejo tja, kamor si želijo priti. S knjigo je želela pomagati predvsem ženskam, ki se v nenehni stiski s časom vrtijo v začaranem krogu in so razpete med družino in službo, pri tem pa pogosto pozabijo nase.

Nisem svoja služba

»Glavno sporočilo knjige je, da si je treba vsak dan vzeti čas zase in za vse tisto, kar imamo radi. Opazila sem, da so družabna omrežja že ob četrtek polna sporočil, kot so: Komaj čakam, da bo vikend. Kot da vsi čakamo le na konec tedna, da bomo lahko počeli to, v čemer uživamo. Toda vikend sta samo dva dneva v tednu! Kaj pa drugih pet dni? Ali ni škoda, da jih pustimo, da gredo kar tako mimo nas?« se sprašuje mama dveh otrok, ki v knjigi razkriva, kako uskladiti delo, družino in čas zase. Iskreno pove, da je bil to tudi zanjo velik izziv. »Ni se zgodilo čez noč in ni bilo preprosto. Bila sem pravi deloholik, saj v svojem delu resnično uživam, povrh vsega pa sem bila obsedena s kontrolo. Nisem si znala najbolje organizirati dela in svojega časa. Ko sem postala mama, je izziv postal še večji, saj sem imela kar nenadoma odprto še eno fronto, ki je potrebovala mojo pozornost in zahtevala moj čas. Po tem, ko sem pristala na robu izgorelosti, sem se zavestno lotila spreminjanja življenjskega sloga.«

Avtorica navdihujoče knjige pravi, da je imela jasno vizijo o tem, kaj hoče v življenju, še preden je bila stara trideset. Toda nekje na poti uresničevanja svojih ciljev je pozabila na svoje sanje in začela živeti, kot so od nje želeli in pričakovali drugi. Razlog, da zatajimo svoje sanje, po Majinem mnenju tiči v tem, da postanemo ujetniki rutine, ki nam daje občutek varnosti. »Ob vseh negativnih zgodbah v medijih si rečemo: Še dobro mi gre, nimam se kaj pritoževati. In postanemo pasivni. Ko si ustvariš družino, sta spet v ospredju varnost in stabilnost, na prvem mestu so otroci. Kar nenadoma nimaš več svojih hobijev, nimaš več časa za prijatelje, nimaš več časa zase. In tako počasi pozabimo na otroka v sebi in na svoje sanje.«

V korporativnem svetu se je znašla v nenehni dirki s časom in dokazovanjem, da zmore in zna. Priznala je, da jo je delo zasvojilo kot droga in postalo njen način življenja. »Moja težava je, da sem zaljubljena v marketing, v svoje delo in nove izzive. Narava dela je takšna, da ne pozna osemurnega delovnika. Idejo oziroma rešitev za naročnika lahko dobiš, medtem ko si s prijateljico na kavi, ko gledaš z otroki risanko, ko si na prehodu ali ko hodiš po mestu. In ne nujno takrat, ko sediš v pisarni za mizo. Zasvojenosti sem se začela zavedati, ko sem dobila otroka, saj nisem znala izklopiti in uživati v trenutkih z njima.

Fizično sem bila prisotna, z glavo pa drugje. Kadar nisem bila v službi in nisem razmišljala o projektih, sem imela občutek krivde. Celo na dopustu se tega občutka nisem znebila. Ko sem začela vnašati spremembe v svoje življenje, sem ugotovila, da imam v sebi

veliko omejujočih prepričanj, in eno od njih je bilo, da sem svojo vrednost videla samo v rezultatih svojega dela, medtem ko sem druge svoje vrline jemala za same po sebi umevne in jim nisem pripisovala nobene vrednosti. Morala sem ozavestiti, da sem vredna jaz kot oseba, kot človek, takšna, kot sem.«

««««»»»
Ne čakajte na
druge, da bodo
spremenili vaše
življenje.

««««»»»

Vsak dan najdem čas zase

Dolgo časa si ni postavila vprašanja, kaj si resnično želi, ker je potrebe drugih postavljala pred svoje. Ko ji je to vprašanje prvič zastavila njena duhovna učiteljica Sandra, ni imela odgovora nanj. »Imela sem občutek, da imam vse urejeno: življenje, uspešno podjetje, čudovitega partnerja, srečno družino – torej, da so vse moje želje uresničene. Toda nase sem v tej zgodbi pozabila. Kot da me ni bilo več. To je bila pomembna prelomnica zame. Takrat sem v svoje življenje začela uvajati spremembe: poleg dela in družine sem počasi začela uvajati še čas zase, za moje hobije, za prijatelje. Naučila sem se, da čisto vsak dan najdem tudi čas zase.«

Na vprašanje, kako ji je uspelo ostati zvesta sebi in se osvoboditi pričakovanj drugih ljudi, Maja odgovarja: »Tako, da sem sprejela sebe takšno, kot sem, z vsemi svojimi vrlinami in slabostmi. Vem, da se v vsaki situaciji potrudim po svojih najboljših močeh in dam od sebe vse. Spoštujem ljudi ne glede na to, kdo so in kaj počnejo, sem odgovorna do sebe in do drugih. To je zame dovolj. Seveda mi je jasno, da vsem nisem in ne morem biti všeč. Ampak s tem se ne obremenjujem več.«

Strah pred neznanim

Vsako poglavje Majine knjige prinaša pomembna spoznanja in razkriva izzive, s katerimi se je srečala na življenjskih prelomnicah. V knjigi je poudarila tudi strah pred neznanim. »Strah me je bilo vsega, česar nisem mogla predvideti, načrtovati. Sama sem si postavljala meje in omejitve tudi takrat, ko to ne bi bilo potrebno. To je v poslu načeloma dobro, ker se izogneš tveganjem, po drugi strani pa s tem omejuješ sebe in svoje potenciale. Odkar sem se odprla in se prepustila toku, se vse dogaja hitreje, odpirajo se nove priložnosti, prihajajo novi ljudje. Veliko je neznanega, kar pa zdaj sprejemam z odprtim srcem in s pričakovanjem novih izkušenj.«

Maja se ni srečevala z izzivi samo na poslovnem področju, temveč tudi v zasebnem življenju, saj sta s partnerjem osem let bojevala težek boj, za katerega se je zdelo, da ne bo imel srečnega konca. Osem let sta se namreč trudila, da bi zanosila. Vse skupaj je bila velika pre-

izkušnja za njuno zvezo. »Predstavljajte si, da ste človek, ki vedno vse načrtuje, ne prepušča ničesar naključjem in je vajen cilje tudi doseči. In imeti otroka je bil zame logičen naslednji korak potem, ko sem si ustvarila kariero, spoznala moškega svojih sanj in si ustvarila skupno življenje z njim. Težav z zanositvijo nisem doživljala kot neuspeh ali se zaradi tega počutila manjvredno, bolj me je bolel občutek nemoči, nezmožnost vplivati na situacijo. Ko sva se po osmih letih sprijaznila, da otrok pač nikoli ne bova imela, naju je življenje presenetilo. In neskončno sem hvaležna za čudovita sončka.«

Ne čakaj na druge

Veliko žensk, ki imajo otroke in so uspešne pri svojem delu, se spopada z občutki krivde in s stresom, ker se sprašujejo, ali dobro usklajujejo poslovno in zasebno življenje. Maja se zaveda, da lahko že majhne spremembe vodijo v polnejše in srečnejše življenje. In prav to spoznanje ji je pomagalo vzpostaviti ravnovesje med družino, delom in časom zase. »Naredila sem si jasno sliko, kako želim živeti in česa v življenju ne želim. Prvi korak je bil natančen popis, kako preživljam svoj dan, po urah oziroma aktivnostih. Nato sem označila vse tisto, kar bi lahko namesto mene naredil kdo drug. Tako sem se razbre-

menila in osredotočila na tisto, v čemer sem dobra in kar imam rada. Ključna sprememba je bila, ko sem v svoj vsakdan poleg dela in časa z družino vnesla tudi čas zase, ki ga prej ni bilo. Naučila sem se zaupati sodelavcem in včasih kakšnemu projektu reči tudi NE. Vedno se vprašam: ali me ta korak, odločitev vodi bližje ali dlje od cilja? In to mi pomaga, da ohranim smer in ravnovesje.«

Maja razkriva, da je dolgo srečo iskala na povsem napačnih koncih, dokler je ni našla tam, kjer si nikoli ne bi mislila. Danes živi tako, kot si je vedno želela. Srečna je, ker lahko v življenju počne tisto, v čemer uživa, takrat, ko si to želi, z ljudmi, ki jih ima rada in jih spoštuje.

V knjigi, kjer je zbrala vse barvne odtenke svojega življenja, bralke nagovarja, naj odpre srce in naredijo prvi korak proti novemu, bolj uravnoteženemu in srečnejšemu življenju. »Ne čakajte na druge, da bodo spremenili vaše življenje. Ne pričakujte čarobne palčke – ta ne obstaja. Že z majhnimi spremembami lahko sami v svoje življenje vnesete košček tišega stega, po čemer hrepenite, majhne radosti in trenutke, ki vam polepšajo dan.« Njena knjiga Ne čakaj na vikend pa vam je lahko pri tem v navdih in pomoč. ■

««««»»
Veliko je neznanega, kar pa zdaj sprejemam z odprtim srcem in s pričakovanjem novih izkušenj.

««««»»